

гледува сосъ любопытство оная красна Палата, и не ся насищаше отъ да гледа нейни-те хубости: но ся слыса когда намери една врата отъ горѣ на коя бѣха написани тія “жѣлнице за Добра,.” Отвори за скоро оная врата, но паки ся удиви като гледаше красота та коя тамо виутрѣ владѣеше. Но ся возрадова весма много като виде една книгохранилица, одного кимвала, и разны мусічески книги. Не искать да ся утѣснѣвамъ, рече сосъ низкоу гласъ, понеже ако бы да щѣхъ да останемъ здѣ само единъ дечъ, она не быха ми направили таково предоготовленіе. Тая мысль умножи нейно-то дерзновеніе. Отвори книгохранилица-та, и виде книга, сосъ златны буквы написано тако: “Пожелай, повелей, поискай що-то искашь, защо ты само си тука Царица и Госпожа.” Увы! тука не желаемъ друго нищо, освенъ да видимъ іоуце веднождъ отца моего, и да ся извѣстимъ за настоящее негово состояніе. Рече тія слова тайно, и, о колко ся удиви! когда като си обрати очи-те камъ едно огледало, виде тѣхнаго дома, и отца своего, кой влазаше въ него сосъ лице прискорбно. Гледаше и сестры-те си, кои отхождаха да го